

та преграда се намират два идентични персонажа, две еднакви същности:

<p><i>За гидия от небето слънце сутрин не изгрява, среща, хе – отзад пердето нему то се навестява.</i></p>	<p><i>А отсреща я посреща с поглед буйнопламен млад момчина юначина хубавеляк хвален.</i></p>
--	---

Поемата съдържа и един особен отрязък, който не може да се определи другояче освен като дидактична апология на *огъня, страстта, плътта, пакостната любов...* Тук откриваме и спорадично изреченото *Момково сърце немирно / пец е съща*, прозвучало през 1906 г. като фатическо самоопределение на Аза: (*гърдите ми – пец на живия вселенен плам*). Символиките *огън/горене* не само доминират в „Калиопа“, но и изцяло изграждат внушенията на текста. В случая говорим за класическата поема от 1910, чието лирическо движение тръгва от образа *разжарено огнище* и закономерно приключва с *горящия* поглед на момъка-сокол и с рефрена *знойна любов*. Вероятно през 1910 г. авторът Яворов отстранява VII част и за да съхрани единството в употребата на *огнената* символика. Финалът на седма част е пропит от *дъждец, сълзи горчиви*, изпълнен е от тъмния дял на съдбата, въобще наситен е с гещалти, сериозно накърняващи *огнено-знойното* излъчване на текста.

В „Калиопа“ *огънят* (любовното горене-томление) дидактично е свързан и с вечния огън в ада: „Че за дявол кът единчък – / пусти огън, бог самичък, / луда-млада, отреди: / дявол черен, / злонамерен / в огън бди“. В „Милица“ се открива подобно еднозначно обвързване: „Поумней и недей, / гълъбича мила, / дявола замерва с камък / и с крило раздухва пламък...“ (колко близък и колко отдалечен е лирическият Аз на Яворов от тези стихове, когато изповядва: „Прохладен лъх от ангелско крило, / о ангел, о дете...“ – „Благовещение“, 1906 г.).